

קדשי קדשים

ובגמרא [טו א] דרשינן את הכתוב [ויקרא ג] "כל חלב לה", לרבות אימורי קדשים קלים למעילה.

וזה לשון הרמב"ם [פרק ב]: קדשים קלים אין מועלים בהן עד שיזרק הדם. נזרק הדם, מועלין באימוריהן.

כל קדשי קדשים מועלין בהן משהוקדשו עד שיזרק הדם. נזרק הדם, מועלין בהן בדבר שכולו לאשים, ואין מועלין בדבר הנאכל.

ומכל מקום, יש מעילה באימוריהם הקרבים על המזבח, והם בכלל "קדשי ה'", עד שתושלם הקטרתם.

אבל קדשים קלים, כגון, תודה ושולמים, אין בהם בחייהם דין מעילה כלל, (8) הואיל ואינם נקראים "קדשי ה'", כיון שהם נאכלים לבעליהם. ומכל מקום, יש מעילה באימוריהם לאחר זריקה, לפי שבזריקה הוברר הבשר להדיוט והאימורים לגבוה. (9)

ייעוד הדבר שנהנו ממנו, כמבואר בדף ט ב, והיות ובשר קדשי קדשים עומד לכך שהכהנים יהנו מן הבשר, לכן גם התשלומין הם לכהנים.

8. על פי רש"י במסכת מנחות [מז ב]. ומוסיף [שם] ובמסכת חולין [ק"ז]: משום דקדשים קלים הם ממון בעלים.

9. כן כתבו התוס' ד"ה קדשי. וכן כתב רש"י במסכת מנחות [מז ב].

האחרונים [תקנת עזרא, מלבושי יו"ט חלק ב חו"מ ס"א אות ה] מקשים: הלא האימורים מבוררים הם אף לפני שחיטה? ועיין שם מה שתירצו. אבל רש"י במסכת זבחים [פג ב] כתב:

תרומה, לכן בנהנה בשגגה משלם את הקרן לכהנים, כמו בתרומה, ומכל מקום, אינו משלם את החומש.

ועוד כתב הראב"ד, כי מה שרבי יוסי מחייב את הכהנים לקנות בקרן שלמים, הוא מעלה בעלמא, והתשלומין הן חולין.

וכתב האב"י עזרי, שחייב הקרן שרבי יוסי מחייב לשלם, אינו מדין מזיק, ולא מדין גזילה, לפי שאין חיוב מזיק וגזילה בהקדש, אלא שלדעת רבי יוסי הוא תשלום של מעילה. כי רבי יוסי סובר שהתורה מיעטתו מקרבן ומחומש, אבל הקרן, שלא נתמעט, משלם מדין מעילה. ומה שמשלמים אותו לכהנים לדעת רבי יוסי, הוא משום שכל תשלומי מעילה הן כפי